

Христина Валько

ВПЕВНЕНО

Вона

Давно я так не хвилювалася. Іду на своє перше в житті побачення, а здається, що на відкриття нової галактики. І ще цей лапатий сніг додає не впевненості, а радше передчуття «корівоньки на льоду». А якщо я видамся йому надто худою, надто страшною, надто... надто... надто собою? Треба бути красивою, ідеальною. Такою завжди хоче бачити мене моя мама, але я не така... не така, як вона. Ех, краще почищу мандаринку й потішу себе ароматом свята.

Легшає... Бути красивою та успішною попри все! Чи не так, любя? А якщо?.. Оце постійне «якщо» руйнує мене зсередини...

А цікаво, який він. Чи я його впізнаю? Те портретне фото зумисне розмите, щоб заплутати мене, бідну? Хм... Але я впевнена, що в нього романтична, як у принців у казках, зовнішність... Не думаю, щоб страшко публікував таку естетичну світлину! Цікаво, які в нього кисті?

У нього довге волосся та очі з туманом. А що таке туман в очах? Ох, ці хлопці та їхні недолугі метафори... але стоп, треба зосередитися на собі. Збираймося, ма-ла, чуєш? Що там треба для успіху?

Він

Я подарую їй книжку. С-Т-І-В-Е-Н-А Ч-Б-0000-С-К-llllllll. Треба вимовляти на піттсбурзький манір. Книжка зі серії «Світовий бестселер рідною мовою». Папір наче щільний, книжковий. 90 г/м². Формат 84х100/32. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 11,31. Наклад 750 примірників. Мінус один примірник, отже, у світі ще є 749 книжок. У кого вони? Їх теж хтось комусь дарував? Чи дарували їх на побаченні? А може, вони сумують на полицях книгарень або складів інтернет-магазинів? Обкладинка м'яка матова. Хоч би не зім'яти її в моєму чорному безкаркасному рюкзаку, який я придбав торік на розпродажу в інтернет-магазині спортивного спорядження за 5678 гривень. Треба обкласти її папером або іншими книжками, щоб захистити. Вагаюся,

але книжка, здається, їй повинна сподобатися. Згідно з пантоном, такий зелений колір, як на обкладинці, найкраще сприймає сітківка ока. Її також? Який у неї відсоток зору? Я бачу 9-й рядок, тож гострота зору — 90%, або 0,9. Якщо при візометрії бачать лише верхній рядок, то говорять про 10% зору (0,1). Так колись було в мене. У дитинстві. Із 36-го місяця мого життя до 98 місяців, 20 тижнів і 5 днів. А ще потім у мене діагностували аутичний розлад.

Вона — студентка академії мистецтв, то, може, у неї також 90%? Високу гостроту зору зумовлюють ідеальна прозорість і оптична досконалість заломних середовищ, нормальний стан центральної ямки, розмірність клінічної рефракції ока, нормальний стан провідних зорових шляхів, підкіркових і кіркових зорових центрів. Гострота зору й величина кута перебувають у зворотній залежності: що більший кут зору, то нижча гострота зору, і навпаки. Гостроту зору забезпечують колбочки, які розміщені в центральній ямці жовтої плями сітківки. А палички... Білі, як сніг за вікном.

Цікаво, як швидко вона прочитає 230 сторінок? Яка в неї швидкість читання за хвилину? Наш мозок здатний активно працювати при швидкості читання 350–450 слів на хвилину. Середня швидкість читання дорослої людини становить 150–200 слів за хвилину. Моя

швидкість — 222 слова за 60 секунд. Тобто 3,7 слова за секунду. Два, два, два. Скільки годин вона читатиме всю книжку? Чи збігатимуться ці цифри з моїми? А вона читає кілька книжок одночасно, як це роблю я? Я б хотів розвинути свою швидкість читання до 600 слів за хвилину. А потім — ще більше, бо у Книзі рекордів Гіннеса вже є рекорд, що давно перевищив 25 тисяч слів за хвилину. Чи я перевершу цей рекорд? Ні, мій мозок не придатний для такого, але я б хотів бути хоч у чомусь найкращим.

Думаю, коли вона читатиме саме цю книжку, то має серцем відчувати мене справжнього. Саме такого, яким я є. А який я? Довготелесий, у яскравих шкарпетках. Махрова, м'яка стопа, супереластична гумка, яка добре фіксується на гомілці, але не перетискає надто сильно судини й сухожилля. Склад: 80% — бавовна, 16% — поліамід, 3% — еластан, 1% — шерсть альпаки. Ця шерсть гріє мої думки більше, аніж мої стопи. Я прав ці шкарпетки у пральній машині за температури 30°, без відбілювача. Не прасував.

Ага, а книжку ти купив про підлітка, молодець! Молодець — це усвідомлене звертання до успішної людини, похвала, а я... Але є надія, що вона не подумає про мене як про цілковитого йолопа. Але надія слабка, чи не так, телепню? Телепень, звісно, не дуже точне

означення мене. Хоча бевзьо, дурень, недотепа, вайло, тюхтій пасуватимуть ще менше. Я радше заручник синдрому. Синдрому занурення в себе. Та вона, найімовірніше, не дізнається про це. Чи зрозуміє? Думаєш, не помітно твого розладу розвитку нервової системи? У тебе порушена взаємодія, вербальна й невербальна комунікації. Гадаєш, таки наважишся сказати слово «привіт» і простягнути руку для вітання? Ой, сумніваюся, чуєш?! І чую я себе достатньо добре, на жаль. Ти повторюватимеш той самий рух рукою десять разів поспіль і не вимовиш «привіт»! Не вимовиш! Ти не говорив з людьми ось уже місяць. А тут — принцеса, юнка, дівчина, жінка... Ти уникав спілкування зі всіма весь цей час, а тут ідеш на побачення, щоб розмовляти? Каннере, будь ти проклятий (уявляю, як зціплюю зуби й сичу в дзеркало до себе самого, але насправді чути тільки легкий посвист)!

І чому я так хвилююся? Я ж можу мовчати. І це буде нормально, бо будь-яке порушення повсякденного розпорядку й моїх стереотипів потім стає глобальною проблемою. Але не кожній дії стати трагедією, правда? Хоча, здається, мій емоційний інтелект от-от зазнає краху.

Заспокойся. Є безпечні інтелектуальні теми, у яких ти розвинув свої здібності як особи нормальної до адекватного, мало не геніального рівня.

Треба приготувати собі чаю. Звичайного чорного чаю без додавання квітів і цукру. Такого, що отримують шляхом повного о-о-окиснення листа чайного куща. Дарджи-и-илінг. Дарджилінг смакує мені найкраще. Вирощений на півночі східної частини Індії у штаті Західний Бенгал, на висоті від 600 до 2000 метрів над рівнем моря. А на якій висоті над рівнем моря Львів? Треба перевірити. Так, стоп! Що відбувається? Невже закінчилися пакетики МОГО заварного чаю?.. О ні, Всесвіт знущається з мене. Зараз вибухну з люті, а тоді вип'ю склянку теплої води. Воду наллю в ту елегантну чашку зі щербинкою — вона стоїть у кухонній шафці, за дверцятами з матовим склом (як у міжкімнатних дверях моєї бабусі), на другій полиці праворуч.

Аа-а-а... Тремчу. Тре-е-е-е-емор — то від латинського *tremor*. Цікаво, що зараз у мене вже точно не первинний тремор, а той, що при дегенеративних захворюваннях ЦНС: спадковий, або ідіопатичний. Це симптом, знову симптом, і він мене дестабілізує надовго. Ці клятві швидкі, ритмічні, з частотою близько 10 Гц, рухи кінцівок і тулуба, зумовлені м'язовими скороченнями й пов'язані з тимчасовою затримкою корегувальної аферентної імпульсації, тому рухи та збереження пози відбуваються шляхом постійного підлаштовування рухів до якогось середнього

значення, і мене це добиває. А ще очі. Оці їхні фіксаційні рухи, з високою частотою і малою амплітудою. Чому ж мені так страшно? Може, варто залишитися вдома? Тут так добре й комфортно, наче поміж слів у тій книжці Гордера на сторінці 237 у другому абзаці зверху.

Ану ж вона таки зрозуміє, що я не вмію комунікувати? Ану ж відчує мою інакшість? Ну, це, звісно, не інакшість, а крайня самотність. Аутична самотність. Та, звісно, вона відчує. А як інакше? Якась смішна гра слів. Хоч би не провалитися крізь землю! Але це ж фізично неможливо. Хоча якщо я візьму якусь палицю, лопату, дріль... то зможу зробити яму для провалення? Провалення глибоко в себе... А-ха-ха! Словом, збирайся, дурко, і виходь. І вовняні сірі рукавиці не забудь.

Вона

Так, здається, я собою задоволена. Красива чорна сукня, намисто в три рядки й ледь вловні парфуми з нотками цитрусових і бергамота. Очі з вогником. Але таким, що блимає, як світло ліхтарика з батарейками, які чи то розряджаються, чи заряджаються. Ех... Де ж узяти ту дорослу жіночу впевненість? Я ще не нафарбувала очі й губи. Трясця! Поквапся! Ще загорнутися у куртку-ковдру — і вуаля.

Я готова... А якщо... От не зійдемося ми емоційно й не буде про що поговорити? Ану ж він телепень, якого світ не бачив? Або нічого не читає, як усі ті попередні з «невдалих побачень»? І якщо він не прийде, бо заблукає? А може... Ні, знову ці клятві вагання...

Він

Мабуть, мої руки ще ніколи так не тремтіли. Це вже постуральний і кінетичний тремор. Хоча за симптоматикою близький і до інтенційного. Здається, усе довкола стугонить сильніше, аніж моє серце. 137 ударів за хвилину — ознака тахікардії. Вода... мені потрібна вода. Було б добре визначити ще рівень сатурації. Дихай, чуєш? Дихай глибоко!

Чому вона писала, що чекатиме мене в кав'ярні на площі? Де та площа? Я знаю тільки те, що її розмір 142x129 метрів, а периметр її утворюють 44 будинки й ратуша в центрі. То їх таки 45? Знову загублюсь у цьому місті... Знову виставлю себе йолопом, ну чому? Якщо я правильно розрахував, то мені йти пішки 54 хвилини повільним кроком, а якщо встигну заскочити в трамвай на кінцевій, то за 21 хвилину вже буду на Митній, звідти пішки — 4 хв. Залишилась 1 хвилина і 23 секунди. А якщо додати передсвяткові затори на дорозі... Ще плюс 30 хвилин. Іду.

Вона

Ну чому я знову затрималася вдома до останнього моменту? Потрібно викликати таксі! 10 хвилин — і буду в центрі. Де ж цей водій? Чому він повзе, як равлик? Зараз сяду в авто і треба буде освіжити на собі аромат парфуму! Але так, щоб водій не помітив. Бо ж не личить молодим паннам так поводитися. Але чого ти переймаєшся тим, що подумає водій? Ти ж доросла жінка, яка може собі дозволити дістати з торбинки парфуми, і... А тоді дістати помаду... о, так! Здається, моя впевненість росте!

Він

Стоп, а де я? От, знов! Знову зайшов не туди! Вулиці, ви змовилися, щоби я блукав, як розгублений хлопчак? Ох. Треба написати їй, сказати правду: «Нездатний знайти кав'ярню — це я. Приємно познайомитися».

Вона

Де ж він? Невже не прийде? Певно, зі мною щось не так... Як завжди. Треба припиняти ці побачення. Живи для себе, дівчинко! Ти в себе одна! Чекаю ще дві хвилини — і йду. Асталавіста, бейбі бой. Ти більше ніколи не бавитимешся в такі ігри! Чуєш?

Секунди, чому ви так повільно витанцюєте такт часу?

О, повідомлення у телеграмі! Хух, добре! Всього-на-всього пішов не в ту кав'ярню. Нічого, я йому допоможу. Я ж, звісно, жінка з легіону спасіння. Принаймні так завжди каже моя подруга. Необхідно ще раз уточнити адресу й написати, якими вулицями йти, щоб він не загубився. Бо схожих кав'ярень таки дві на одній площі. Чому ти не здогадалася, що для хлопця з іншого міста це буде надто складно?

Як добре, що тут пахне кавою, шоколадом із корицею та ледь вловним ароматом ялинки в кутку. Мене це заспокоює. Видихаю і сьорбаю своє какао з вершками.

Він

Ого, вона така терпляча. Пояснює... Я ж не зможу глянути їй в очі. Дурне дитя, чим ти думав? Невже я ще не вивчив свого стану турбулентності мозку? Оцього нездоланного нав'язливого прагнення до постійності? Та навіщо воно нам, якщо від цього тільки гірше? Екран смартфона, здається, глюкнув від холоду. Ну, нічого, зараз зігріємось у приміщенні й обидва запрацюємо.

Вона

Цей хлопець повинен мене зцілити, принаймні я б так цього хотіла. Ага, ти б хотіла. Самій не смішно? Ніколи ж не виходить так, як хочеш, а тільки так, як є.